

Sygn. akt II CSK 654/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa E. L.-W.
przeciwko P. [...] Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powódka zarzucając Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 446 § 4 k.c. uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistą jej zasadnością wskutek błędnego przyjęcia w zaskarżonym wyroku, że w okolicznościach sprawy odpowiednią kwotą zadośćuczynienia w stosunku do doznanej przez nią krzywdy w następstwie śmierci męża w wypadku drogowym jest suma 70 000 zł.

Wniosek ten nie mógł uwzględniony.

W art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą jej zasadność chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia powołanego w skardze art. 446 § 4 k.c. Niewymierny w pełni charakter krzywdy spowodowanej śmiercią najbliższego członka rodziny sprawia, że ustalenie jej rozmiaru, a tym samym i wysokości mającego ją skompensować zadośćuczynienia, zależy od oceny sądu. Artykuł 446 § 4 k.c. daje temu wyraz stanowiąc, że sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za

doznaną krzywdę odpowiednią sumę. Ze względu na ten oceny charakter krzywdy i zadośćuczynienia uwzględnienie zarzutu zaniżenia lub zawyżenia przez sąd wysokości zadośćuczynienia będzie możliwe, praktycznie rzecz biorąc, tylko razie wykazania rażącego naruszeniem kryteriów ustalania zadośćuczynienia, a w sprawie taka sytuacja nie wystąpiła.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[aw]